

พิสุจน์อักษร สู่การพิสุจน์ตน

การพิสุจน์อักษรเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษาไทย

ความใส่ใจเป็นหนทางเพื่อพิสุจน์พัฒนาตน

ครูปี สุภาภรณ์ ทรงศาสตร์

ครูภูมิปัญญาภาษาไทย ชั้น ๓

พิสูจน์อักษร สู่การพิสูจน์ตน

การพัฒนาการเขียน ในหน่วยวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย

โดยให้นักเรียนเป็นเจ้าของงานเขียน “พิสูจน์อักษร” ด้วยตนเอง

บันทึกใคร่ครวญตนเอง

เจียบ...เพื่อหยุด...มีเวลาให้ฉันได้คิดไตร่ตรองและใคร่ครวญสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ช่วงเวลานี้ฉันปล่อยให้ความเจียบได้ทำงาน เพราะหากไม่เจียบเลย ความคิดที่อยู่ในหัวสมอง ฉันมันก็จะล่องลอย ฟุ้งซ่าน ความขุ่นมัวก็จะเกิดขึ้น เหมือนกับกวนน้ำให้ขุ่นวนเวียน อยู่ในภาชนะนั้น ๆ ซึ่งมันจะไม่เกิดผลดีต่อตัวฉันเลย ดังนั้นฉันจึงใช้เวลาที่มีอยู่ (จำกัด) ในชั่วโมงเคเอ็มภูมิปัญญาภาษาไทย เพื่ออ่านหนังสือ *วิจัยในชั้นเรียนเปลี่ยนครู* (แต่จะว่าไปแล้วถ้าฉันเจียบพอ สามารถจัดสรรเวลาแก่ตนเองได้ เวลาของฉันจะไม่จำกัด และจะมีเวลาในการใคร่ครวญตนเองมากกว่านี้) ซึ่งเมื่อฉันได้ใคร่ครวญตนเองในความคิดเห็น ของฉัน

ฉันคิดว่าการสอนของฉันมีข้อดี

คำถามนี้ฉันใช้เวลาในการนั่งทบทวนตนเองอยู่พักใหญ่ สิ่งแรกที่ฉันมองเห็นคือ แผนการสอนหรือแผนจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการจัดการเรียน การสอนของคุณผู้สอน เปรียบเสมือนแผนที่นำทางที่ช่วยให้ครูสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียน การสอนให้กับผู้เรียนได้เหมาะสม ตรงตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นแผนการสอน ที่ดี เริ่มจากการที่ฉันและครูคู่วิชา “ใส่ใจ” ในการสร้างแผนจัดการเรียนรู้ที่ ปรับเพื่อเปลี่ยน ให้ร้อยเรียงกันและมีความเหมาะสมกับนักเรียนมากขึ้น และเมื่อมองเข้าไปในห้องเรียนฉันคิดว่าตนเองมีความรู้ ความเข้าใจในศาสตร์ที่สอนและตั้งใจที่จะถ่ายทอด ความรู้อย่างเต็มที่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนระหว่างการเรียนรู้ และให้ ผู้เรียนซักถามหากมีข้อที่ยังสงสัย เพราะฉันเชื่อว่าการตั้งคำถามและแลกเปลี่ยนเรียนรู้จะช่วย สร้างแรงจูงใจและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และแสดงให้เห็นถึงความไม่เข้าใจของผู้เรียน

นอกจากนั้นแล้ว ยังช่วยให้ฉันประเมินผลการเรียนการสอน เข้าใจความสนใจที่แท้จริงของผู้เรียนได้ด้วย

ฉันคิดว่าการสอนของฉันมีสิ่งที่จะต้องปรับปรุง

เมื่อฉันมองย้อนกลับไปทบทวนปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ฉันได้เห็นปัญหาของตนเองมากขึ้น ว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อการสอนของฉันหรือไม่ ฉันคงปฏิเสธไม่ได้ เพราะในบางครั้งเมื่อฉันเตรียมแผนการสอน เตรียมสื่อการสอน เตรียมความรู้เรื่องนั้น ๆ เป็นอย่างดี แต่ฉันกลับมีเวลาไม่เพียงพอต่อการตรวจงานเขียนของเด็ก ๆ ถ้าหากพูดถึงเรื่องของเวลานั้นแน่นอนว่าในหนึ่งวันคนเรามีเวลา ๒๔ ชั่วโมง มีเวลาไม่ต่างกัน แต่มักใช้เวลาต่างกัน ซึ่งฉันมีเวลาในการทำงานโดยเฉลี่ยเก้าถึงสิบชั่วโมง หรือบางวันอาจจะมากกว่านั้น ฟังดูอาจจะเป็นเวลาที่ดีค่อนข้างเยอะ แต่ในหนึ่งวัน ครูไม่ได้ทำหน้าที่แค่เพียงสอนหนังสือ แต่ครูยังคงต้องบางทีก็เป็นตำรวจผู้รักษาความปลอดภัย...

บางทีก็เป็นนักประดิษฐ์สื่อการสอน...

บางทีก็เป็นพยาบาล...

บางทีก็เป็นเพื่อนคอยปรับทุกข์...

บางทีก็เป็นศาล รับฟังว่าความต่าง ๆ ...

บางทีก็ต้องเป็นนักการศึกษาจัดทำแผนการสอน...

บางทีก็เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการว่าด้วยงานเอกสารต่าง ๆ

บางทีก็เป็นนักวิเคราะห์แผน ประชุมต่าง ๆ ฯลฯ

จะเห็นว่าในหนึ่งวันครูเป็นตั้งหลายอย่าง ทำให้ในบางครั้ง เวลาการทำงานของฉันไม่เพียงพอ ซึ่งเมื่อเข้าไปสอนในห้องเรียน ในทุกครั้งเด็ก ๆ จะได้พิจารณางานเขียนครั้งที่ผ่านมาของตนเอง ซึ่งในบางครั้งก็มีเสียงใส ๆ แ่วเข้ามาในโสตประสาทของฉันว่า

“ครูปี...ยังไม่ได้ตรวจสมุดหนู”

“ครูปี...หนูมีคำผิดเยอะไหม”

“ครูปี...อ่านเรื่องที่หนูเขียนหรือยัง”

(จะว่าไปแล้วฉันหลงลืมสิ่งสำคัญไปได้อย่างไรกันนี้ ฉันควรจะจัดสรรเวลาให้ดีกว่านี้)

ทำอย่างไรฉันจะเป็นครูที่ดีกว่านี้ได้

ฉันได้มองย้อนและถามกับตนเองว่า หากเราจะนึกถึง *ใครคนหนึ่ง* นอกจากคนในครอบครัวของเรา *ใครคนหนึ่ง* ที่คอยอบรมสั่งสอน ให้ความรู้ ให้ความชีวิต เป็นดั่งแสงเทียนที่ส่องนำทางให้สว่างให้เราเติบโตใหญ่ในสังคมแล้วนั้น *ใครคนหนึ่ง* เป็นใครไปไม่ได้นอกจาก **ครู** ฉันเคยได้ยินคนเขาพูดกันว่า “เป็นครูที่ดี...เป็นไปได้...แต่เป็นยาก” คำพูดนี้อาจจะทำให้ใครบางคนรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง ประกอบกับภาระและหน้าที่ต่างๆ ที่ต้องแบกรับ จึงทำให้เกิดคำถามว่า *ทำไมกัน* ภาระการเป็นครูที่ดีถึงได้ยากสักเพียงนี้ แต่สำหรับใครอีกหลาย ๆ คน ฉันเชื่อว่าเขากลับรู้สึกอีกเต็ม ท้าทาย หาหนทางเรียนรู้เพื่อพัฒนา ตั้งปณิธานในใจตนว่า ฉันต้องเป็นครูที่ดีให้ได้ (ระหว่างที่ฉันกำลังใคร่ครวญตอนอยู่นั้น ฉันรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่ถนนสายหนึ่ง ซึ่งมีทางแยกให้ฉันเลือกเดินอยู่สองทาง ฉันสมมติให้ ซ้าย (ฉันคิดว่าเป็นครูที่ดีไม่ได้) และขวา (ฉันคิดว่าเป็นครูที่ดีได้) ฉันเหมาะที่จะเลือกเดินทางไหน ซึ่งเป็นคำถามที่ดีเลยแหละ เหมือนให้ฉันได้ชกคิด) เมื่อได้ลองมองย้อนกลับไปทบทวน และถามใจตนเอง ฉันตัดสินใจแล้วว่า เออละ...เมื่อใจฉันบอกว่าใช่ ก็ต้องลองสักครั้ง เพราะเคยได้ยินว่า ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว จะเป็นจริงดังคนโบราณเขาว่าไว้หรือไม่ ตลอดระยะเวลาที่ฉันได้เลือกเดินเส้นทางสายนี้ แนนอนเส้นทางไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ไม่ได้เป็นถนนที่งดงามที่สุด แต่เป็นถนนที่เรียบบ้าง ขรุขระบ้าง ก็เหมือนกับการทำงานย่อมมีอุปสรรค มีปัญหา เพื่อทดสอบว่าฉันจะเป็นครูที่ดีได้หรือไม่ ฉะนั้นฉันจึงต้องเป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่พัฒนาทั้งตนเองและเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนสูงสุด เพราะครูที่ดี เป็นผู้สร้างสมาชิกของสังคมให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพต่อสังคม

ทำไมฉันคิดว่าตนเองสามารถเป็นครูที่ดีกว่านี้ได้

ฉันเชื่อว่าคุณครูทุกคนมีเป้าหมาย เพื่อที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข และนี่ก็เป็นเป้าหมายของฉันเช่นกัน และเมื่อย้อนกลับไปในห้องเรียนในวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย ในระดับชั้น ๓ นักเรียนจะได้เรียนรู้วรรณคดีหลักที่กล่าวถึงการบำเพ็ญบารมีใน ๑๐ ชาติสุดท้ายของพระโพธิสัตว์ ก่อนจะเสวยพระชาติมาเกิดเป็นพระโคตมพุทธเจ้า เพื่อให้ นักเรียนได้ซึมซับธรรมบารมี คำสอน น้อมนำปฏิบัติและจะได้เรียนรู้เนื้อหาด้านหลักภาษาไทย ที่ค่อนข้างเข้มข้น เมื่อจบชั้น ๓ นักเรียนจะต้องมีพื้นฐานที่แน่นยำ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพ ในการใช้ภาษาไทย ฉันจึงพยายามที่จะชวนให้เด็ก ๆ มองเห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาไทย เพราะ “ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารสื่อความหมาย หากเรา เขียนผิดสะกดผิดพลาด ความหมายก็จะเปลี่ยน ทำให้การสื่อสารสื่อของเราไม่เกิดผล สื่อสาร ผิดเพี้ยน เข้าใจไม่ตรงกัน เพราะฉะนั้นเราควรจะเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง ” ฉันเองมักจะพูด ประโยคนี้กับนักเรียนอยู่เสมอ และจะยกตัวอย่างคำให้นักเรียนฟังบ่อย ๆ เช่น ฉันไปตลาดกับ แม่ในเช้าวันจัน (ดอกจัน) ฉันซื้อผักและไข่ (ไข่)รวมเป็นเงินจำนวน ๕๐ บาท (ทำให้เกิด บาทแผล) หรือแม้แต่เรื่องการเขียนวันวรรค เช่น ขอให้แข็งแรงไม่มี โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน (ขอให้แข็งแรง ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน) เป็นต้น เพื่อให้ นักเรียนเห็นถึงความสำคัญในการ ใช้ภาษาไทย แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนชั้น ๓ ก็ยังปฏิเสธไม่ได้ว่า นักเรียนสามารถที่จะเขียน สะกดคำได้ถูกต้องทั้งหมด

ฉันปรับเพื่อเปลี่ยนสู่การพัฒนาผู้เรียนอย่างไร

ดังนั้นเป้าหมายในการพัฒนาเพื่อก้าวไปสู่การเป็นพีชัณ ๔ จึงอยากที่จะพัฒนา เรื่องดังกล่าว ประกอบกับในภาคเรียนจิตตะในการเรียนโครงการประจำภาคเรียน ที่พวกเรา ทีมบูรณาการชั้น ๓ ได้รับแนวคิด เป้าหมายการทำงานของนักเรียนจากคุณครูใหม่ คือ การที่ นักเรียนศึกษาค้นคว้าข้อมูลจะต้องมีข้อมูลถูกต้อง ลายมือสวยงามประณีต และที่สำคัญเขียน สะกดคำได้อย่างถูกต้อง

ในภาคเรียนจิตตะตลอดการทำโครงการ นักเรียนได้ฝึกเรื่องดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ผ่านการตรวจสอบ ค้นคว้าเปิดใช้สารานุกรมและพจนานุกรมเพื่อค้นหาคำ ความหมายที่ควรใช้ ให้ถูกต้อง (การอ้างอิง) แก้ไขคำผิดด้วยตนเอง กระบวนการดังกล่าวนักเรียนได้เรียนรู้จากการ กระทบปฏิบัติจริง ฝึกคิด ฝึกลงมือทำ ฝึกการแก้ปัญหาด้วยตนเอง และฝึกทักษะการเสาะ แสวงหาความรู้ สอดคล้องกับ แนวคิด (Learning by doing) ของ จอห์น ดิวอี้ ด้วยเหตุนี้ ในภาคเรียนวิม้งสา จึงได้นำเอาแนวคิดดังกล่าว มาปรับใช้กับการเรียนรู้วิชาภูมิปัญญา ภาษาไทย โดยให้นักเรียนเป็นเจ้าของงานเขียนด้วยตนเองและเพื่อนช่วยเพื่อน โดยการ “พิสูจน์อักษร” เพื่อให้นักเรียนฝึกการแก้ปัญหาด้วยตนเอง ฝึกทักษะการเสาะแสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาการเขียน นักเรียนเป็นเจ้าของการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

เมื่อฉันนำมาปรับใช้ในวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย

เวลาเคลื่อนที่เดินไปไม่หยุดนิ่ง ได้เดินทางมาถึงภาคเรียนวิม้งสา ภาคเรียนสุดท้ายของ ปีการศึกษาอีกครั้ง อย่างที่ฉันบอกไว้ในตอนต้นว่าในวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย ฉันพยายาม ที่จะสอนให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาไทย โดยมักจะยกตัวอย่างประโยคหรือ คำที่มักเขียนผิดเพื่อมาร่วมแลกเปลี่ยนกับนักเรียนในห้องเรียนว่า หากเราใช้คำเหล่านี้ผิดจะ เกิดจะอะไรขึ้น

ก็จะมีเด็ก ๆ ตอบว่า “ความหมายของคำก็จะผิด”

“สื่อสารเข้าใจไม่ตรงกัน”

“ลดความน่าเชื่อถือ”

และเด็ก ๆ ยังช่วยกันยกตัวอย่างคำพ้องเสียงที่เคยเรียนเมื่อภาคเรียนจิตตะให้คุณครู และเพื่อน ๆ ฟัง เช่น

“ฉันมีความสุข หากใช้ สุข มันก็หมายถึงอาหารที่ปรุงไม่สุก ต้องใช้ สุข ”

“ฉันรอน้ำดื่มไม่ หากใช้ ลด มันก็หมายถึงลดราคา”

และก็จะจะมีเพื่อนคนอื่น ๆ เสริมเพิ่มเติมต่อ จากที่เด็ก ๆ ได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนกันเชื่อว่า อย่างน้อยตอนนี้เด็ก ๆ ได้เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาไทย เพราะสามารถบอกผลกระทบ ผลเสียของการใช้ภาษาไทยหากเขียนหรือใช้คำผิด ซึ่งเมื่อฉันได้มองย้อนกลับไปทบทวน งานเขียนที่ผ่านมานักเรียนและจากการศึกษาเอกสารงานวิจัย (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ) พบว่าการเขียนสะกดคำผิดนั้น ยังคงเป็นปัญหากับคน ส่วนใหญ่ อันเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น

๑. การออกเสียงคำผิดหรือไม่ชัดเจน เช่น กรวดน้ำ เป็น ตรวน้ำ เพราะออกเสียงอย่างนั้น หยิบหย่ง เป็น หยิบโหย่ง

๒. การใช้ตัวการ์นต์

๓. คำทับศัพท์และคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ

๔. การผันวรรณยุกต์

๕. ความสับสนในการใช้พยัญชนะ

๖. ความสับสนในการใช้สระ

๗. การไม่ทราบถึงความหมายของคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคำพ้องเสียง ซึ่งที่จริงแล้ว ถึงแม้หลักภาษาไทยจะมีความซับซ้อนในการสะกดคำ แต่ถ้าหากเรารู้ถึงที่มาของคำและความหมายของคำก็จะสามารถช่วยใช้สะกดคำได้อย่างถูกต้องในที่สุด

๘. ขาดการฝึกโดยเฉพาะในการเขียน

๙. นักเรียนไม่ได้ศึกษาว่าคำใดเขียนอย่างไรจึงถูก เวลาสงสัยก็ไม่เคยใช้พจนานุกรม จึงไม่มีโอกาส ได้จดจำคำที่ถูกตามพจนานุกรมไว้ใช้

เมื่อครู่ทราบถึงปัญหาและสาเหตุของปัญหาเหล่านี้ ซึ่งควรได้รับการแก้ไข ดูเหมือนว่าไม่ยากที่จะแก้ไข หากมีช่วงเวลาเพียงพอ แต่จะทำอย่างไรให้นักเรียนสามารถที่จะใช้คำได้อย่างถูกต้องเพิ่มขึ้น หรือการเขียนสะกดคำได้รับการพัฒนาในเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้นเป้าหมายที่ครูบอกกับเด็ก ๆ ในการพัฒนาเพื่อก้าวไปสู่การเป็นพีชี่น ๔ ในภาคเรียนนี้ นอกจากการเรียนรู้วรรณคดีและหลักภาษาอื่น ๆ ให้แม่นยำ อีก ๓ เป้าหมายคือการที่เด็ก ๆ จะพัฒนา ดังนี้

๑. ลายมือสวยงามประณีต

๒. การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจะต้องมีข้อมูลถูกต้อง และสรุปประเด็นความรู้จากที่ครู
และเพื่อน ๆ ร่วมกันแลกเปลี่ยนได้ถูกต้อง

๓. เขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้อง

ซึ่งนักเรียนจะคุ้นชินกับเป้าหมาย ๓ ข้อนี้ในการทำโครงการสังเคราะห์ต่อยอด โดยที่นักเรียนจะมีตัวช่วยหลัก คือ พจนานุกรม เพื่อให้นักเรียนใช้ในการตรวจสอบ พิสูจน์อักษร งานเขียนทั้งของตนเองและของเพื่อน โดยครูเพิ่มกระบวนการเรียนรู้ให้นักเรียนเป็นเจ้าของมากยิ่งขึ้น เพราะจากที่ได้ศึกษาหาสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด สามารถนำมาสนับสนุนและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ตัวอย่างเช่น

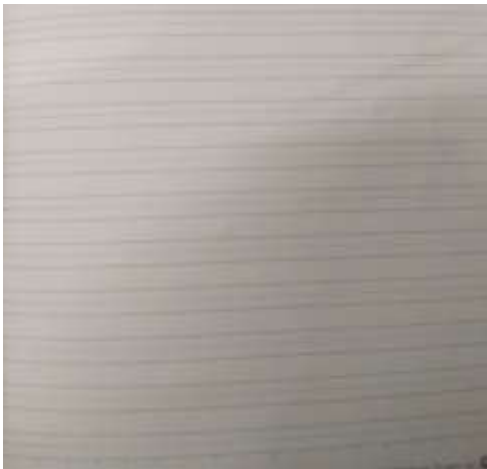
ในข้อ ๙ สรุปได้ว่า นักเรียนไม่ได้ศึกษาว่าคำใดเขียนอย่างไรจึงถูก เวลาสงสัยก็ไม่เคยใช้พจนานุกรม จึงไม่มีโอกาส ได้จดจำคำที่ถูกตามพจนานุกรมไว้ใช้ หรือในข้อ ๗ การที่เด็ก ๆ ไม่ทราบความหมายของคำ หากเรารู้ถึงที่มาของคำและความหมายของคำก็จะสามารถช่วยใช้สะกดคำได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นตัวช่วยที่สำคัญ คือ **พจนานุกรม** เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาการเขียนในคาบเรียนวิชาภูมิปัญญาภาษาไทย

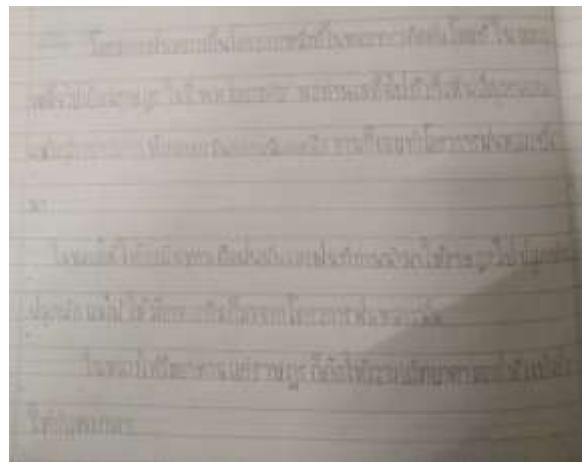
ฉันและนักเรียนได้เรียนรู้อะไร...

เริ่มจากเป้าหมายข้อที่ ๑ ลายมือสวยงามประณีต

ในต้นคาบเรียนแรกของภาคเรียนวิม้งสา ครูได้ Input ตัวอย่างการเขียนหนังสือตัวครึ่งบรรทัด โดยที่ครูมีตัวอย่างการขีดเส้นครึ่งบรรทัดและตัวอย่างงานเขียนรุ่นพี่มาให้ นักเรียนพิจารณาใคร่ครวญ และร่วมกันแลกเปลี่ยนจุดเด่นของงานดังกล่าว จากนั้นนักเรียนได้ฝึกขีดเส้นครึ่งบรรทัด เพื่อเป็นตัวช่วยสำหรับคนที่เริ่มเขียนตัวครึ่งบรรทัดอย่างเป็นระเบียบ ในตอนแรกครูบอกกับนักเรียนว่า หากใครมั่นใจว่าสามารถเขียนครึ่งบรรทัดได้สวยและประณีต อาจจะไม่ขีดเส้นบรรทัดก็ได้ แต่หากใครไม่มั่นใจหรืออยากจะได้ฝึกพัฒนาลายมือให้สวยงาม ให้ นักเรียนขีดเส้นครึ่งบรรทัด ปรากฏว่านักเรียนทั้งห้องเลือกที่จะขีดเส้นบรรทัด การทำงานครั้งนี้ จึงเป็นอะไรที่ทำทนายและตื่นเต้นสำหรับเด็ก ๆ เป็นอย่างมาก เด็ก ๆ รู้สึกสนุก อยากที่จะขีดเส้นให้สวย ไม่เข้มหรือไม่จางจนเกินไป และต้องใช้ความรู้ในทางคณิตศาสตร์เรื่องการวัด (หน่วยมิลลิเมตร) มาใช้ในการขีดเส้นเพื่อเขียนตัวบรรจงครึ่งบรรทัดในครั้งนี้

ตัวอย่างการขีดเส้นครึ่ง

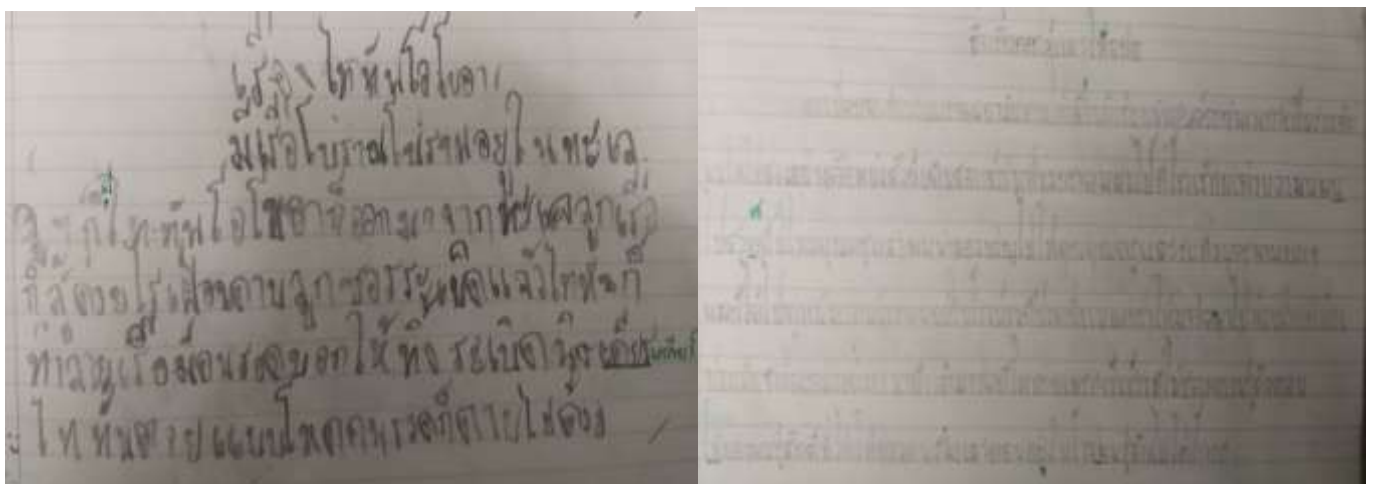

ตัวอย่างงานเขียนรุ่นพี่

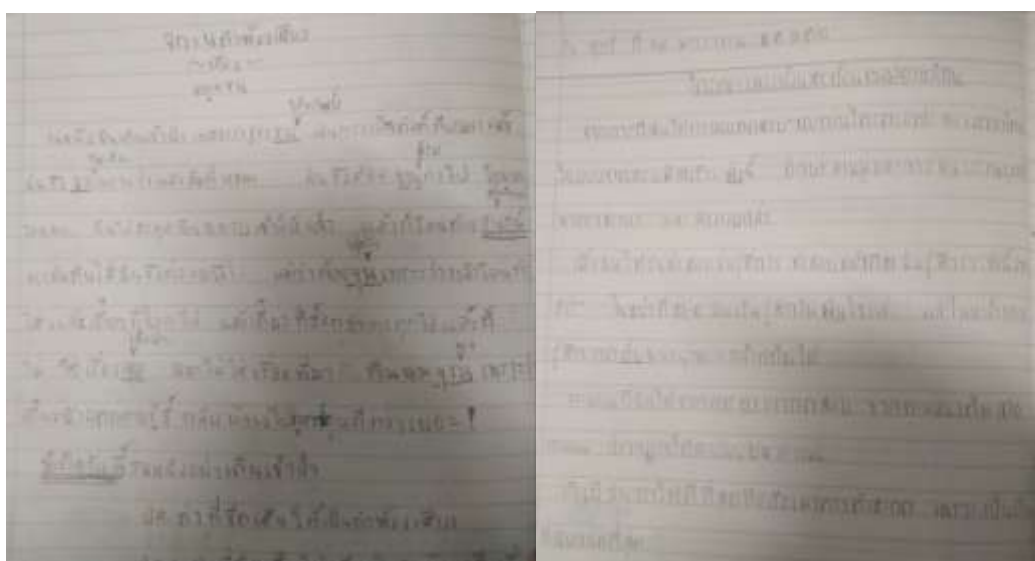
ซึ่งการจะฝึกเขียนลายมือให้สวยขึ้น ครูได้แนะนำชวนนักเรียนมองว่า นักเรียนควรที่จะฝึกเขียนช้า ๆ โดยไม่เร่งรีบเกินไป ฝึกช้า ๆ ค่อย ๆ เขียนอย่างตั้งใจ จนเราเริ่มจับจุดได้ ก็จะทำให้มือเรานิ่งมากขึ้น รวมถึงจะช่วยฝึกสมาธิของเราได้อีกด้วย และเมื่อฝึกเขียนมาก ถึงระดับหนึ่ง เราจะเริ่มมี "ลายมือ" เฉพาะของตัวเอง

หลังจากที่นักเรียนได้ลองฝึกการเขียนครั้งบรรทัด พบว่านักเรียนหลาย ๆ คนได้ร่วมกันสะท้อน และได้นำงานเขียนของตนเองในภาคเรียนที่ผ่านมาและภาคเรียนนี้ มาเปรียบเทียบพบว่า เด็ก ๆ หลายคนสะท้อนได้อย่างน่าสนใจ

เช่น “รู้สึกที่ต้องใช้ความพยายามทุกขั้นตอน ตั้งแต่การขีดเส้นครั้งบรรทัด ค่อย ๆ เขียน” “ภูมิใจกับการเขียน เพราะ ปกติเร่งรีบในการเขียน” “ต้องใช้สมาธิไม่คุยกับเพื่อน” และยังมีอีกหลาย ๆ คนที่ร่วมกันแลกเปลี่ยน อีกทั้งนักเรียนบางคนเมื่อเห็นผลงานของเพื่อน ก่อนและหลังแทบจะไม่อยากเชื่อว่าเป็นผลงานของคน ๆ เดียวกัน

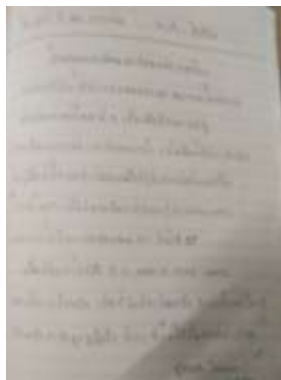
มาร์ค ๓/๑

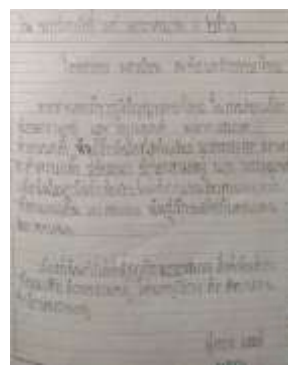
ไบพัด ๓/๑

**เป้าหมายข้อที่ ๒ การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจะต้องมีข้อมูลถูกต้อง สู่เป้าหมาย
การพัฒนาข้อที่ ๓ เขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้อง**

ในภาคเรียนนี้ทั้งครูผู้สอนและนักเรียนมีเป้าหมาย มีเครื่องมือในการพัฒนาตนเองที่ชัดเจน ซึ่งตัวครูผู้สอนได้เพิ่มกระบวนการเรียนรู้ คือ เมื่อนักเรียนทำงานเขียนของตนเองเสร็จครูผู้สอนก็จะให้นักเรียนมีเวลาในการใคร่ครวญตรวจสอบงานเขียนของตนเอง หากไม่มั่นใจคำไหน นักเรียนจะมีตัวช่วยที่สำคัญ คือ พจนานุกรม เมื่อมั่นใจว่างานของตนเองเรียบร้อยก็จะให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแลกเปลี่ยนงานเขียน เพื่อให้เพื่อนทำหน้าที่พิสูจน์อักษรในงานเขียนของเพื่อนและลงชื่อผู้ตรวจ หากมีคำผิดนักเรียนเจ้าของผลงานก็จะกลับไปตรวจแก้ และเมื่อมั่นใจนักเรียนก็จะนำส่งครูเพื่อตรวจสอบอีกครั้ง ซึ่งหากมีคำผิด ทั้งเจ้าของผลงานและผู้ตรวจจะต้องคัดคำผิด (ผิดเป็นครู) คำละ ๓ ครั้ง

พู่กัน ๓/๑

ปลาย ๓/๔

จากกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว นักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกสนุกกับการเป็นผู้ตรวจพิสูจน์อักษรงานเขียนทั้งของตนเองและของเพื่อน ๆ และรู้สึกตื่นเต้นคอยลุ้นว่าตนเองจะทำหน้าที่พิสูจน์อักษรได้อย่างถี่ถ้วนและถูกต้องทั้งหมดหรือไม่ ซึ่งในขั้นตอนนี้ครูได้เห็นพัฒนาการในการเขียนสะกดคำ การใช้ทักษะในการสืบค้นข้อมูล ความเป็นเจ้าของการทำงานของตนเองพร้อมที่จะปรับปรุงพัฒนางานเขียนให้ถูกต้องและดียิ่งขึ้น แต่ในขณะเดียวกันเรื่องของการจัดสรรเวลานับว่าเป็นสิ่งสำคัญ ที่ครูจะต้องจัดสรรเวลาให้นักเรียนมีเวลาในการทำงานเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ เพราะฉันเชื่อว่า เขาทำได้ เขาเห็นความสำคัญและความใส่ใจ และเขาก็ทำได้จริง ๆ เพียงแค่เขาต้องการเวลาในการฝึกฝนและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับตัวฉันเอง